

Sygnatura akt XIII GC 976/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 16 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Chańko

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2018 roku w Łodzi

**na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
przeciwko (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

o ustalenie

1. ustala, że wysokość opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych, ponoszona przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wobec (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wynosi:

I. we wrześniu 2015 roku wynosi 740,19 (siedemset czterdzieści 19/100) złotych, zamiast 2.401,69 złotych wynikających z faktury VAT numer (...);

II. w październiku 2015 roku wynosi 738,40 (siedemset trzydzieści osiem 40/100) złotych, zamiast 6.916,44 złotych, wynikających z faktury VAT numer (...);

III. w listopadzie 2015 roku wynosi 736,25 (siedemset trzydzieści sześć 25/100) złotych, zamiast 2.947,79 złotych wynikających z faktury VAT numer (...);

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 6.355 (sześć tysięcy trzysta pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 2.539,49 (dwa tysiące pięćset trzydzieści dziewięć i czterdzieści dziewięć groszy) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów opinii biegłego.

Sygnatura akt XIII GC 976/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 kwietnia 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., wniosła o:

1. ustalenie przez Sąd istnienia w mniejszej wysokości obowiązku uiszczenia przez powoda na rzecz pozwanego opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych w miesiącu wrześniu 2015 r. w wysokości 504,12 złotych zamiast kwoty 2.401,69 złotych wynikającej z faktury VAT nr (...) wystawionej przez pozwanego dnia 5 października 2015 r., z terminem płatności oznaczonym na dzień 19 października 2015 r.;

2. ustalenie przez Sąd istnienia w mniejszej wysokości obowiązku uiszczenia przez powoda na rzecz pozwanego opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych w miesiącu październiku 2015 r., tj. istnienia obowiązku uiszczenia przez powoda na rzecz pozwanego opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych w miesiącu październiku 2015 r. w

wysokości 502,33 złotych zamiast kwoty 6916,44 złotych wynikającej z faktury VAT (...) wystawionej przez pozwanego dnia 5 listopada 2015 r., z terminem płatności oznaczonym na dzień 19 listopada 2015 r.;

3. ustalenie przez Sąd istnienia w mniejszej wysokości obowiązku uiszczenia przez powoda na rzecz pozwanego opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych w miesiącu listopadzie 2015 r., tj. istnienia obowiązku uiszczenia przez powoda na rzecz pozwanego opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych w miesiącu listopadzie 2015 r. w wysokości 500,19 złotych zamiast kwoty 2947,79 złotych wynikającej z faktury VAT nr (...) wystawionej przez pozwanego dnia 4 grudnia 2015 r. z terminem płatności oznaczonym na dzień 18 grudnia 2015 r.,

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dnia 12 czerwca 2003 r. wŁ. spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. zawarła ze spółką (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie telefonicznych usług powszechnych nr N (...) oraz umowę o świadczenie telefonicznych usług powszechnych nr N (...). Ponadto, powodowa spółka zawarła z pozwaną umowę o świadczenie usługi dostępu do Internetu (...) nr (...).

Następnie podniesiono, że w sierpniu 2015 r. doszło do awarii linii telefonicznych pozwanego o numerach (...) oraz (...), z przyczyn niezależnych od powoda (doszło do uszkodzenia linii prawdopodobnie na skutek wypadku komunikacyjnego). Powstała awaria uniemożliwiła całkowicie powodowi korzystanie z linii telefonicznych o wyżej wskazanych numerach w okresie od dnia 28 sierpnia 2015 r. do dnia 27 listopada 2015 r. Strona powodowa wskazała, że pomimo niewykonywania przez nią rozmów telefonicznych we wskazanym okresie bilingi wykazują naliczanie impulsów telefonicznych z bardzo dużą częstotliwością. Podkreślono, iż nieprawidłowości w naliczaniu impulsów telefonicznych powstały na skutek wystąpienia w sierpniu 2015 r. awarii linii telefonicznych oraz na skutek nieprawidłowo przeprowadzonej przez pozwanego próby usunięcia ww. awarii we wrześniu 2015 r. Pracownicy pozwanego we wrześniu 2015 r. podjęli bowiem próbę usunięcia usterki, podczas której nieprawidłowo podłączyli przewody, w tym przewody dotyczące centrali alarmowej powoda. W efekcie to nieprawidłowe podłączenie przewodów przez pracowników pozwanego doprowadziło do naliczania impulsów telefonicznych, pomimo braku połączenia oraz faktu, iż telefony nie działały.

Powód podał również, że pomimo istniejącej po stronie pozwanego świadomości wystąpienia awarii uniemożliwiającej powodowi korzystanie z linii telefonicznych o numerach (...) oraz (...) w okresie od dnia 28 sierpnia 2015 r. do dnia 27 listopada 2015 r. oraz nieprawidłowości naliczania impulsów telefonicznych, pozwany wystawił faktury VAT opiewające na kwoty nienależnego wynagrodzenia, tj. fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 2.401,69 złotych, fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 6.916,44 złotych i fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 2.947,79 złotych.

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew k. 2 – 8)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał że kwestionuje powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości, ponieważ nie znajduje ono oparcia w stanie faktycznym występującym w niniejszej sprawie, a w konsekwencji również w powszechnie obowiązujących przepisach prawa.

Nadto podniesiono, iż powódka nie ma interesu prawnego w wytoczeniu niniejszego powództwa, ponieważ istnieje i przysługuje jej inna forma ochrony praw. Poza tym pozwana spółka wskazała, że powierzyła usunięcie awarii sieci telekomunikacyjnej spółce pod firmą (...) sp. z o.o., i to ten podmiot ponosi odpowiedzialność za ewentualne skutki niewłaściwego usunięcia awarii. Wskazano również, że nie sposób twierdzić, że przy uszkodzeniu linii telekomunikacyjnej polegającej na jej zerwaniu możliwie jest inicjowanie jakichkolwiek połączeń. Podobnie niemożliwe to jest w sytuacji gdy urządzenia abonenckie są odłączone od linii telekomunikacyjnych operatora, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Podniesiono, iż prawidłowo działający system alarmowy generuje

powiadomienie według zadanych mu przez użytkownika (w tym wypadku powódkę) ustawień. Wykorzystuje on linię telekomunikacyjną do przesłania informacji do agencji ochrony i w żadnym wypadku operator telekomunikacyjny nie odpowiada za wygenerowanie impulsu, jak i to jaki numer końcowy zostaje przez to urządzenie wybrany. Na koniec rozważań podniesiono, że zgodnie z treścią umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych Pozwana nie może odpowiadać za nieprawidłowe działanie urządzeń Powódki.

(odpowiedź na pozew k. 201 – 204)

Pismem z dnia 12 kwietnia 2017 roku strona powodowa sprecyzowała swoje żądanie, wskazując iż:

1. pozwana za świadczenie usług telekomunikacyjnych we wrześniu 2015 r. obciążyła powódkę kwotą 2.401,69 złotych wynikającą z faktury VAT nr (...). Z uwagi na okoliczność, iż kwota 1.944,3717 zł jest pozwanej nienależna, należność wynikająca z faktury VAT nr (...) powinna być obniżona do kwoty 457,3183 zł (2.401,69 zł -1.944,3717 zł);
2. pozwana za świadczenie usług telekomunikacyjnych w październiku 2015 r., obciążyła powódkę kwotą 6916,44 złotych wynikającą z faktury VAT (...). Z uwagi na okoliczność, iż kwota 6.178,044 zł jest pozwanej nienależna, należność wynikająca z faktury VAT nr (...) powinna być obniżona do kwoty 738,396 zł (6916,44 zł -6.178,044 zł);
3. pozwana za świadczenie usług telekomunikacyjnych w listopadzie 2015 r., obciążyła powódkę kwotą 2947,79 złotych wynikającą z faktury VAT (...). Z uwagi na okoliczność, iż kwota 1.928,6769 zł jest pozwanej nienależna, należność wynikająca z faktury VAT nr (...) powinna być obniżona do kwoty 1019,1131 zł (2947,79 zł -1.928,6769 zł).

(pismo procesowe z dnia 12 kwietnia 2017 roku k. 287 – 290)

Strony nie zmodyfikowały swojego stanowiska procesowego w dalszym toku postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2003 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. (dalej Spółka (...)) zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.) umowy o świadczenie telefonicznych usług powszechnych o numerach N (...) i N (...).

Spółka (...) korzystała z dwóch numerów telefonicznych: (...) i (...). Współpraca między podmiotami do 2015 roku układała się poprawnie.

(bezsporne, a nadto dowód: kserokopie umów k. 21 – 26)

Pod koniec sierpnia 2015 roku doszło do uszkodzenia napowietrznej linii telefonicznej (...). Abonent zgłosił do operatora niniejszą awarię w dniu 28 sierpnia 2015 roku wskutek czego otrzymał odpowiedź w drodze smsowej potwierdzającą zgłoszenie. Jeszcze tego samego dnia w godzinach wieczornych otrzymano informację, że awaria została usunięta.

W dniu 31 sierpnia 2015 roku Spółka (...) zgłosiła awarię drugiej linii telefonicznej o numerze (...). Operator poinformował smsem, że wykonanie dodatkowych czynności naprawczych przesunie termin usunięcia uszkodzenia do 12 września 2015 roku. W dniu 14 września 2015 roku Spółka (...) zainterweniowała w sprawie nienaprawionych dotąd awarii, otrzymując kolejną obietnicę szybkiego usunięcia uszkodzeń.

W dniu 15 września (...) wystosowała smsa, w którym poinformowała o usunięciu awarii. Następnego dnia Spółka (...) skontaktowała się z operatorem twierdząc, iż awaria wciąż się utrzymuje. W odpowiedzi wskazano, że naprawa zostanie przeprowadzona do dnia 30 września 2015 roku.

W dniu 18 września 2015 roku Spółka (...) wystosowała do (...) pismną skargę prosząc o natychmiastową interwencję nakierowaną na naprawienie uszkodzeń. Skarga została odebrana w dniu 23 września 2015 roku.

(dowód: kserokopia pisma nadanego w dniu 18 września 2015 roku k. 27, zwrotne potwierdzenie odbioru k. 28, zeznania świadka S. S. (1) k. 267v., zeznania J. C. k. 439)

W dniu 24 września 2015 roku serwisant (...) podjął próbę usunięcia awarii, która okazała się nieskuteczna. Wprawdzie technik przywrócił łącze, ale dokonał innego doboru par przewodów, przeprowadził tzw. zmianę krosowania przewodów.

Zmiana par i zmiana krosowania ma niebagatelne znaczenie z punktu widzenia jakości połączeń. W przypadku odwrotnego krosowania przewodów połączenie jest trudne do zestawienia lub w wielu przypadkach niemożliwe. Dodatkowo możliwymi konsekwencjami zmiany par są szумы i trzaski w czasie próby nawiązania i trwania połączenia, tzw. „przesłuchy” i „echo” w słuchawce przy próbie nawiązania połączenia i jego trwania, możliwe „przebicia” głosu z innej linii telefonicznej sygnał zajętości lub wybierania po podniesieniu słuchawki, zrywanie zestawionego połączenia.

(dowód: kserokopia pisma z dnia 9 grudnia 2015 roku k. 32 – 33; opinia biegłego k. 401 – 402; fotografie listwy LSA przed i po ingerencji technika k. 132; ustna opinia biegłego k. 438v.)

Po stronie Spółki (...) istniał brak możliwości korzystania z linii telefonicznej wskutek nieprawidłowej naprawy awarii, tj. nieprawidłowego połączenia przewodów.

(dowód: opinia biegłego k. 402)

W dniu 5 października 2015 roku (...) S.A. wystawiła fakturę VAT nr (...) za usługi telekomunikacyjne, opiewającą na kwotę 2.261,47 złotych z terminem zapłaty do dnia 19 października 2015 roku. Wysokość opłaty stanowiła zaskoczenie dla Spółki (...) bowiem z reguły rachunki oscylowały wokół kwoty kilkuset złotych.

(dowód: kserokopia faktury VAT k. 141, zeznania świadka S. S. (1) k. 268, zeznania J. C. k. 439)

Pismem z dnia 7 października 2015 roku (...) poinformowała Spółkę (...), że zgłaszana awaria została naprawiona w dniu 24 września 2015 roku.

(dowód: pismo z dnia 7 października 2015 roku k. 136)

W dniu 5 listopada 2015 roku (...) S.A. wystawiła fakturę VAT nr (...) za usługi telekomunikacyjne, opiewającą na kwotę 6.916,44 złotych z terminem zapłaty do dnia 19 listopada 2015 roku.

(dowód: kserokopia faktury VAT k. 142)

W dniu 12 listopada 2015 roku S. S. (2) na prośbę prezesa Spółki (...) odpiął urządzenia łączące się z centralką alarmową, by nie naliczać dalszych impulsów.

(dowód: zeznania świadka S. S. (1) k. 268, zeznania J. C. k. 439v.)

W dniu 13 listopada 2015 roku Spółka (...) wystosowała kolejne pismo do (...), w którego treści stwierdziła, że awaria dotycząca jej numerów telefonicznych nadal nie została usunięta. Pismo zostało odebrane w dniu 18 listopada 2015 roku.

(dowód: kserokopia pisma nadanego w dniu 13 listopada 2015 roku k. 29, zwrotne potwierdzenie odbioru k. 30)

18 listopada 2015 roku (...) S.A. wysłał e-maila do Spółki (...) informując, że w związku z nadal procesowanym zgłoszeniem reklamacyjnym na błędne naliczanie opłat za usługi stacjonarne prosi o wstrzymanie się z opłacaniem bieżącej faktury do czasu wyjaśnienia prawy i skorygowania opłaty. Pracownik zapewnił również, że wszelkie opłaty które zostały i ewentualnie zostaną jeszcze nieprawidłowo naliczone, tzn. będą wyższe niż te płacone do tej pory zostaną skorygowane.

P. T. rekomendował polubowne załatwienie sprawy. To nie był pierwszy przypadek, że klienci (...) S.A. skarżyli się na pracę techników.

(dowód: wydruk e-maila z dnia 18 listopada 2015 roku k. 130; zeznania P. T. k. 365)

W dniu 25 listopada 2015 roku na nieruchomości użytkowanej przez Spółkę (...) pojawił się pracownik (...)P. T. celem wykonania oględzin linii telefonicznych. W notatce służbowej z dnia 26 listopada 2015 roku stwierdzono, że wystąpiły usterki takie jak przesłuchy na obu liniach telefonicznych, zrywanie połączeń telefonicznych po 3 – 4 sekundach, pojawiający się sygnał zajętości w tle prowadzonej rozmowy, bardzo duże szумы i trzaski na obu liniach telefonicznych.

(dowód: zeznania P. T. k. 364v., kserokopia notatki służbowej k. 37)

W dniu 27 listopada 2015 roku dokonano naprawy linii telefonicznych Spółki (...). Ponownie zamieniono pary kabli, do stanu istniejącego przed wystąpieniem awarii. Od tego dnia wszelkie problemy z łącznością i naliczaniem wysokich opłat ustały.

(dowód: zeznania świadka S. S. (1) k. 268 – 269)

Pismem z dnia 30 listopada 2015 roku (...) zwróciło się do spółki (...) informując, że przyczyną awarii było uszkodzenie kabli przechodzących przez teren innego przedsiębiorstwa wskutek ruchu samochodów ponadgabarytowych. Operator poinformował również, że wymienił uszkodzony fragment kabla i przywrócił usługi, zaś od 24 września do 17 listopada 2015 roku nie wpłynęły do niego żadne informacje o usterekach.

(dowód: kserokopia pisma z dnia 30 listopada 2015 roku k. 138)

Pismem z dnia 4 grudnia 2015 roku, stanowiącym odpowiedź na pismo Spółki (...) z dnia 12 listopada 2015 roku (...) stwierdziło, że analiza wykazała prawidłowość wykonanej naprawy usterki, a obniżona jakość połączeń wynikała z faktu, że nie było podłączonych przez informatyka firmy (...) kabli do urządzeń. Po podłączeniu tych kabli do urządzeń przez Partnera Technicznego (...) S.A. usługi działały prawidłowo, co potwierdził przedstawiciel abonenta. W odpowiedzi na zgłoszenie dotyczące naliczonych połączeń dla linii telefonicznych (...) i (...), wyjaśniono, że analiza wykazała prawidłową rejestrację połączeń w źródłowych plikach taryfikujących na centrali. Nie zarejestrowano żadnych uszkodzeń czy awarii, nie stwierdzono śladów podłączenia osób postronnych oraz nie prowadzono żadnych prac, które mogłyby mieć wpływ na prawidłową rejestrację połączeń. (...) nie uznało reklamacji Spółki (...).

(dowód: kserokopia pisma z dnia 4 grudnia 2015 roku k. 139, zeznania P. T. k. 365)

W dniu 4 grudnia 2015 roku (...) S.A. wystawiła fakturę VAT nr (...) za usługi telekomunikacyjne, opiewającą na kwotę 2.947,89 złotych z terminem zapłaty do dnia 18 grudnia 2015 roku.

(dowód: kserokopia faktury VAT k. 143)

W dniu 9 grudnia 2015 roku Spółka (...) wystosowała kolejne pismo do (...) w którym podtrzymała zajmowane dotąd stanowisko i podsumowała nieudolne próby naprawienia awarii jej linii telefonicznych.

(dowód: kserokopia pisma z dnia 9 grudnia 2015 roku k. 32 – 33)

Pismem z dnia 29 grudnia 2015 roku (...) podtrzymało decyzję reklamacyjną z dnia 4 grudnia 2015 roku.

(dowód: kserokopia pisma z dnia 29 grudnia 2015 roku k. 140)

W dniu 15 stycznia 2016 roku (...) S.A. wezwało Spółkę (...) do zapłaty kwoty 9.364,04 złotych z tytułu zadłużenia za świadczone usługi.

(dowód: kserokopia wezwania do zapłaty k. 144 – 145)

Pismem z dnia 27 stycznia 2016 roku Spółka (...) wezwała operatora usług do dokonania korekt wystawionych faktur VAT: faktury VAT nr (...) do kwoty 504,12 złotych, faktury VAT (...) do kwoty 502,33 złotych i faktury VAT nr (...) do kwoty 500,19 złotych, ponieważ zostały one wystawione na kwoty nieistniejącego zobowiązania – nienależnego wynagrodzenia.

(dowód: kserokopia wezwania do dokonania korekt k. 146 – 146v.)

Pismem z dnia 10 lutego 2016 roku (...) S.A. ponownie wezwało Spółkę (...) do zapłaty kwoty 9.364,04 złotych z tytułu zadłużenia za świadczone usługi.

(dowód: kserokopia wezwania do zapłaty k. 149)

Jak wynika z wykazów zarejestrowanych połączeń z numeru (...):

- w lipcu 2015 roku wykonano 148 połączeń – wszystkie na numer (...). Innych połączeń nie odnotowano;
- w sierpniu 2015 roku wykonano 118 połączeń – wszystkie na numer (...). Innych połączeń nie odnotowano;
- we wrześniu 2015 roku wykonano 2.409 połączeń – wszystkie na numer (...). Innych połączeń nie odnotowano;
- w październiku 2015 roku wykonano 8.723 połączeń – wszystkie na numer (...). Innych połączeń nie odnotowano;
- w listopadzie 2015 roku wykonano 3.158 połączeń – wszystkie na numer (...). Innych połączeń nie odnotowano;
- w grudniu 2015 roku wykonano 37 połączeń – wszystkie na numer (...). Innych połączeń nie odnotowano.

Jak wynika z wykazów zarejestrowanych połączeń z numeru (...):

- we wrześniu 2015 roku wykonano 2.397 połączeń – wszystkie na numer (...). Innych połączeń nie odnotowano;
- w październiku 2015 roku wykonano 8.745 połączeń – wszystkie na numer (...). Innych połączeń nie odnotowano;
- w listopadzie 2015 roku wykonano 3.190 połączeń – wszystkie na numer (...). Innych połączeń nie odnotowano.

(dowód: wydruk wykazów zrealizowanych połączeń k. 34 – 129)

Numer telefonu (...) stanowi numer centrali alarmowej i należy do Ochrony (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Sp.k., która świadczyła usługi ochroniarskie Spółce (...).

W okresie od sierpnia do listopada 2015 roku Centrum Monitorowania J. odebrało zarówno sygnały informacyjne takie jak załączenia i wyłączenia systemu alarmowego, z rozróżnieniem na poszczególne strefy i określeniem użytkownika dokonującego czynności, komunikaty techniczne takie jak, braki zasilania 230V i powroty, usterki i powroty łączności, testy okresowe transmisji jak i sygnały alarmowe z wyszczególnieniem numeru i nazwy strefy, numeru czujki i lokalizacji, z której wystąpił alarm.

Do sierpnia 2015 roku informacje o stanie zabezpieczeń budynku były nadawane z numeru telefonu (...), zaś w okresie od sierpnia do 27 listopada 2015 roku naprzemiennie z numerów (...) oraz (...), a po 27 listopada wyłącznie z numeru (...).

(dowód: wydruk wykazów zrealizowanych połączeń k. 34 – 129; pismo z dnia 6 lutego 2018 roku k. 424, pismo z dnia 12 czerwca 2018 roku k. X, wykaz sygnałów odebranych przez Centrum Monitorowania J. z 2015 roku k. X – Y)

Na obiekcie monitorowanym przez firmę ochroniarską w sytuacji braku połączenia centrali ze stacją macierzystą (zwykle bazą siedziby ochroniarskiej) urządzenie standardowo wykonuje próby nawiązania połączenia. Ilość i częstotliwość połączeń jest parametryzowana w oprogramowaniu centrali alarmowej. Typowe ustawienie to próba

łączenia się do tzw. skutku, czyli nielimitowana ilość prób aż do uzyskania połączenia między bazą a centralką alarmową. Urządzenia znajdujące się w posiadaniu spółki (...) i centrala ochrony (...) próbowały nieustannie się ze sobą komunikować.

Połączenia trwały tylko kilkanaście lub kilkadziesiąt sekund, gdyż były rozłączane przez centralkę alarmową z racji niemożliwości poprawnego skomunikowania urzędzeń.

W przypadku użycia linii stacjonarnej analogowej każda próba nawiązania połączenia jest nowym połączeniem za które następuje pobranie opłaty przez operatora.

(dowód: opinia biegłego k. 402 – 404)

Wszystkie połączenia od dnia 25 sierpnia 2015 roku do dnia 12 listopada 2015 roku należy uznać za nieprawidłowe z pozycji abonenta. Łączny ich koszt to 10.209,47 złotych brutto, przyjmując, że koszt impulsu telefonicznego wynosi 0,36 złotych brutto.

Zakończenie generowania połączeń pokrywa się z odpięciem urzędzeń Spółki (...) w dniu 12 listopada 2015 roku

(dowód: wydruk wykazów zrealizowanych połączeń k. 34 – 129, opinia biegłego k.407 – 408)

W dniu 21 grudnia 2016 roku biegły sądowy inżynier T. K. przeprowadził wizję lokalną linii telekomunikacyjnej znajdującej się w obrębie obiektu użytkowanego przez powoda. Na kilka dni przed planowanymi oględzinami dokonano modyfikacji instalacji. Wcześniejszy jej stan został zarejestrowany przez S. S. (1) na nagraniu wideo z dnia 19 grudnia 2016 roku. Dostęp do instalacji był swobodny, co umożliwiało nawet osobom postronnym wykonanie zmian w dowolnym momencie.

(dowód: opinia biegłego k. 386, a także fotografie do niej załączone k. 387 – 400; płyta CD k. 271, zeznania świadka S. S. (1) k. 269)

Konstrukcja instalacji telekomunikacyjnej na nieruchomości zajmowanej przez spółkę (...) była sprzeczna z dobrymi praktykami i powodowała ryzyko nawet nieumyślnego uszkodzenia przewodu. Między przewodami znajdowało się co najmniej 5 połączeń, a każde z nich stanowiło potencjalne źródło problemów jeśli ich połączenie nie było poprawnie wykonane i zabezpieczone.

(dowód: opinia biegłego k. 397 – 401)

Sąd poczynił powyższe ustalenia faktyczne głównie na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania. W szczególności istotne dla rozstrzygnięcia okazały się wydruki wykazów zrealizowanych połączeń, pisma wymieniane przez strony sporu oraz faktury VAT. Dokumenty te miały charakter rzetelnych, a ich treść nie była kwestionowana.

Sąd nie oparł się w całości na treści pisma Ochrony (...) z dnia 6 lutego 2018 roku, ponieważ wskazano w nim, że do sierpnia 2015 roku informacje o stanie zabezpieczeń budynku były nadawane z numeru telefonu (...), zaś w okresie od sierpnia do 27 listopada 2015 roku naprzemiennie z numerów (...) oraz (...), a po 27 listopada wyłącznie z numeru (...). Tymczasem jak bezspornie wynika z przedłożonych wykazów zrealizowanych połączeń w okresie poprzedzającym awarię połączenia te były nadawane wyłącznie z numeru (...) (k. 291 – 294v.). Sąd uznał jednak tę nieścisłość jako omyłkę pisarską.

Najistotniejszym elementem, który uporządkował środki dowodowe dostarczone przez strony, okazała się opinia biegłego sądowego. Biegły w złożonej przez siebie ekspertyzie, po dokonaniu szczegółowej wizji lokalnej nieruchomości zajmowanej przez powodową Spółkę skrupulatnie opisał przebieg przeprowadzonej analizy, wskazał na jakiej podstawie wysnuł określone wnioski, które są logiczne i spójne. Pomimo niewątpliwego utrudnienia, jakim było wydanie opinii na początku postępowania dowodowego biegły wywiązał się bez zastrzeżeń ze swojego

obowiązku procesowego. Z zaprezentowanych, badawczych rezultatów wynika również jednoznacznie, iż biegły posiada kwalifikacje do wydania przedmiotowej opinii, stanowiącej istotny materiał dowodowy w sprawie.

Nadto wskazać należy, że również zeznania P. T. stanowiły wiarygodny materiał dowodowy. Pomimo faktu, iż świadek był pracownikiem strony pozwanej przez kilka lat, składał zeznania w sposób bezstronny i obiektywny. Jego zeznania miały charakter dość szczegółowych jak na znaczny wpływ czasu od zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania, a przy tym nie ujawniły się żadne okoliczności mogące poddać pod wątpliwość składane przez niego depozycje. Zeznania S. S. (1) również zostały złożone w sposób wyważony. Wprawdzie świadek jest pracownikiem powodowej Spółki i choćby z tego powodu można byłoby podważyć jego wiarygodność to jednak podawane przez niego informacje korespondują ze zgromadzonym materiałem dowodowym w postaci dokumentów. Tym samym nie ujawniły się podstawy stanowiące uzasadnione okoliczności ich zdyskredytowania. Z tych samych powodów Sąd wykorzystał również zeznania złożone przez J. C..

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął zeznania M. W.. Zeznania przez niego złożone miały charakter ogólny. Świadek opisywał interwencje, w których brał udział na terenie (...) Spółki (...) oraz przedsiębiorstw sąsiadujących. Świadek nie potrafił umieścić w czasie podejmowanych przez siebie czynności, jednak całością informacji wskazuje, iż nie był on pierwszym technikiem usuwającym pierwotną awarię, lecz raczej dokonywał modyfikacji w instalacji telefonicznej w listopadzie 2015 roku. Tym samym jego zeznania, jako niewiele wnoszące do sprawy nie mogły stanowić źródła bezspornych faktów.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Zgodnie z treścią art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przepis ten, aczkolwiek zamieszczony w ustawie procesowej, w istocie daje materialną podstawę żądania i jako taki traktowany jest jako przepis prawa materialnego (wyroki SN: z dnia 27 czerwca 2001 r., II CKN 898/00, LEX nr 52613; z dnia 19 kwietnia 2001 r., IV CKN 326/00, LEX nr 52537).

Uwzględnienie powództwa zgodnie z art. 189 k.p.c. wymaga spełnienia dwóch podstawowych przesłanek, tj. istnienia interesu prawnego w żądaniu udzielenia ochrony prawnej przez wydanie wyroku ustalającego oraz istnienia bądź nieistnienia danego stosunku prawnego bądź prawa (w zależności od rodzaju żądania udzielenia ochrony prawnej). Obie przesłanki muszą być spełnione łącznie w dniu zamknięcia rozprawy, nie zaś w dniu wytoczenia powództwa (art. 316 § 1 k.p.c.).

Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. jest kategorią obiektywną. Jest to obiektywna (czyli rzeczywiście istniejąca), a nie tylko hipotetyczna (czyli w subiektywnym odczuciu strony) potrzeba prawna uzyskania wyroku odpowiedniej treści występująca wówczas, gdy powstała sytuacja rzeczywistego naruszenia albo zagrożenia naruszenia określonej sfery prawnej. Praktycznie rzecz biorąc, interes prawny występuje wtedy, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, a jednocześnie interes ten nie podlega ochronie w drodze innego środka.

W wyroku z 15 marca 2002 r., sygn. akt II CKN 919/99, Lex nr 54376, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga wykazania, iż oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie, wynikające z błędnego przekonania co do przysługiwania powodowi lub pozwanemu określonych uprawnień, ryzyko naruszenia w przyszłości jego praw.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. posiadała interes prawny w ustaleniu, że nie jest zobowiązana do uiszczenia opłat za usługi telekomunikacyjne w kwotach naliczonych przez operatora, które kilkukrotnie przekraczały należne zobowiązanie. Między stronami istnieje bowiem spór co do wysokości opłaty za

świadczone usługi telekomunikacyjne przez (...) S.A. z siedzibą w W. za trzy okresy rozliczeniowe, tj. trzy miesiące od września do listopada 2015 roku włącznie.

Przesądzenie tej kwestii wyrokiem pozwoli na stworzenie stanu pewności prawnej co do wysokości zobowiązania powódki. Umożliwi powołanie się na wyrok sądu, przesądzający zakres zobowiązania, dzięki któremu ewentualne żądania zapłaty należności przekraczające wskazaną w orzeczeniu kwotę będą musiały zostać ocenione jako bezzasadne – również w przypadku przelewu wierzytelności wobec powódki na inny podmiot, tj. firmę windykacyjną lub fundusz sekurytyzacyjny, co w działalności operatorów telekomunikacyjnych jest częstą praktyką w przypadku windykacji należności.

Interes prawny przejawia się również w potrzebie zakończenia sytuacji zagrożenia naruszenia praw powoda. Wobec zaistniałego sporu o wysokość należnych opłat oraz powstałej niepewności stanu prawnego w tym zakresie, istnieje ryzyko wystąpienia przez pozwanego przeciwko powodowi z powództwem o zapłatę kwot wynikających z wystawionych faktur VAT wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, których rozmiar wzrasta wraz z upływem czasu. Ponadto, brak ustalenia stanu prawnego rodzi również ryzyko wystąpienia przez pozwanego do Krajowego Rejestru Dłużników z wnioskiem o ujawnienie w nim powodowej spółki, wobec nieuiszczenia należności wynikających z wystawionych faktur VAT. Znalezienie się prężnego przedsiębiorcy w gronie ujawnionych dłużników z pewnością przyniesie powodowej Spółce negatywne skutki. Interes prawny powoda przejawia się również w potrzebie uregulowania sytuacji prawnej i uniknięcia w ten sposób możliwości ograniczenia lub zawieszenia świadczenia usług telekomunikacyjnych przez pozwanego na rzecz powoda wobec nieuregulowania przez powoda płatności.

W konsekwencji, wobec przysługiwania powódce interesu prawnego w ustaleniu, możliwa była ocena powództwa co do samej zasady.

Dokonując kwalifikacji prawnej umowy, należy uznać, że strony sporu łączył stosunek prawny zawiązany na podstawie umów o świadczenie telefonicznych usług powszechnych o numerach N (...) i N (...) z dnia 12 czerwca 2003 roku. Zgodnie z ich treścią Spółka (...) korzystała z dwóch numerów telefonicznych: (...) i (...) oraz usług dostarczania Internetu. Wobec tego kwestię wywiązywania się stron ze swoich obowiązków należy rozpatrywać na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. 2017, poz. 1907 t.j. z dnia 12 października 2017 roku). Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 nadmienionej ustawy świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Usługę powszechną stanowi natomiast zestaw usług telekomunikacyjnych, wraz z udogodnieniami dla osób niepełnosprawnych, świadczonych z wykorzystaniem dowolnej technologii, z zachowaniem dobrej jakości i po przystępnej cenie, które powinny być dostępne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 81 ust. 1). Do zestawu usług telekomunikacyjnych, o którym mowa w ust. 1, zalicza się następujące usługi:

1. przyłączenie zakończenia sieci w stałej lokalizacji umożliwiające komunikację głosową, faksową i przesyłanie danych, w tym funkcjonalny dostęp do sieci Internet, którego prędkość umożliwia korzystanie z aplikacji używanych powszechnie w drobnych bieżących sprawach życia codziennego, w szczególności korzystanie z poczty elektronicznej lub aplikacji umożliwiających dokonywanie płatności;
2. utrzymanie łącza abonenckiego z zakończeniem sieci, o którym mowa w punkcie 1, w gotowości do realizacji połączeń telefonicznych krajowych i międzynarodowych;
3. połączenia telefoniczne krajowe i międzynarodowe;
4. ogólnokrajową informację o numerach telefonicznych, dostępną również dla użytkowników aparatów publicznych lub innych punktów dostępowych umożliwiających komunikację głosową;
5. udostępnianie ogólnokrajowego spisu abonentów;

6. świadczenie usług telefonicznych za pomocą aparatów publicznych lub innych punktów dostępowych, umożliwiających komunikację głosową.

Rozważania w przedmiocie niniejszej sprawy zostaną oparte głównie o analizę obowiązku operatora związanego z utrzymaniem łącza abonenckiego, bowiem kwestia ta stanowi oś sporu zaistniałego pomiędzy stronami. Immanentnie związana jest z tą okolicznością konieczność ponoszenia dodatkowych opłat, które zostają naliczone wskutek awarii łącza abonenckiego lub jego błędnego przywrócenia. Okoliczności te zmaterializowały się na gruncie nakreślonego stanu faktycznego.

Na przedpolu rozważań należy również wysunąć art. 104 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego, który stanowi, że do odpowiedzialności przedsiębiorców telekomunikacyjnych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi telekomunikacyjnej stosuje się co do zasady przepisy kodeksu cywilnego. Nadto stwierdzić trzeba, że prawo dochodzenia w postępowaniu sądowym roszczeń określonych w nadmienionej ustawie, przysługuje użytkownikowi końcowemu dopiero po wyczerpaniu drogi postępowania reklamacyjnego. Drogę postępowania reklamacyjnego w przypadku uważa się za wyczerpaną, jeżeli reklamacja nie została uwzględniona lub dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych nie zapłacił dochodzonej należności w terminie 30 dni od dnia, w którym reklamacja usługi telekomunikacyjnej została uwzględniona (art. 107 ust. 1 i 2 prawa telekomunikacyjnego). Powodowa Spółka zrealizowała zakreślone ustawą obowiązki, składając do pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. liczne skargi i reklamacje. Pierwszą decyzję reklamacyjną nieuwzględniającą stanowiska strony powodowej wydano w dniu 4 grudnia 2015 roku, a następnie pismem z dnia 29 grudnia 2015 roku podtrzymało jej treść.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż pozwany niezasadnie obciążył powodową Spółkę zasadniczą częścią wystawionych faktur. Wskutek bowiem nieudolnych napraw awarii zgłoszonych pod koniec sierpnia 2015 roku stan uszkodzeń trwał aż do 27 listopada 2015 roku. W tym czasie (...) w sposób nieuprawniony naliczało opłaty za impulsy, które zostały zainicjowane de facto przez czynności pracowników technicznych operatora. Jak wynika z wykazów połączeń w okresie od 25 sierpnia 2015 roku do 24 września 2015 roku w spisie nie widnieje ani jedno połączenie, co oznacza, że przez prawie miesiąc obie linie telekomunikacyjne nie były użytkowane i nie generowały kosztów. Dopiero po dniu, w który nastąpiła próba naprawy awarii, naliczane koszty zaczęły sięgać znacznych rozmiarów. Początkowo usterka nie została prawidłowo zdiagnozowana, a jej naprawa miała charakter pozorny. Wprawdzie przywrócono łączność w zakresie numerów telefonów Spółki (...) to jednak, pracownicy pozwanego w błędny sposób przepięli kable w skrzynce znajdującej się na nieruchomości powoda. Pozornie więc wydawało się, iż problem został rozwiązany. Dopiero po otrzymaniu faktury przewyższającej kilkukrotnie standardowy rachunek za usługi telefoniczne powodowa Spółka po raz kolejny zaczęła dociekać przyczyn i skutków wciąż trwającej awarii. Opinia biegłego jest w tym względzie jednoznaczna. Centralka alarmowa, która do sierpnia 2015 roku wysyłała informacje o stanie zabezpieczeń budynku z numeru telefonu (...), w okresie od sierpnia do 27 listopada 2015 roku zaczęła nadawać komunikaty naprzemiennie z dwóch numerów telefonów: (...) oraz (...). Tym samym wskutek nieprawidłowych prac wykonanych w napowietrznej puszcze żelowej należącej do infrastruktury pozwanego dochodziło do licznych połączeń z dwóch linii, przy czym żadna nie generowała prawidłowego połączenia. Centralka alarmowa nie mogła przekazać ani przez jedną linię ani przez drugą linię do bazy Ochrony (...) sygnału o stanie alarmu u powoda i stąd generowała co chwila nowy sygnał (ponawiała próbę połączenia), aby przekazać informację o stanie alarmu.

Centralka nie mogła skutecznie przekazać impulsu, ponieważ połączenie nie działało, wskutek nieprawidłowo podpiętych przewodów. Wobec tego powodowa Spółka nie mogła korzystać ze wszystkich usług pozwanej w spornym okresie. Mimo to pozwana obarczyła powódkę opłatą za te usługi, także za te, których powódka nie skorzystała.

Nie bez znaczenia dla zapadłego rozstrzygnięcia pozostawała postawa operatora (...) w toku trwania postępowania reklamacyjnego. Pozwana Spółka uciekała od odpowiedzialności za fikcyjne naprawienie powstałej awarii. Ignorowała liczne prośby i skargi wystosowane przez Spółkę (...), która nieustannie informowała o trwających nieprawidłowościach. Nie dość, że pozwany oddelegował techników na miejsce zdarzenia dopiero po niemalże miesiącu od zgłoszenia usterki, to w toku dalszego postępowania przekonywał, że sprawa znalazła już swój szczęśliwy

final. Wszelkie następujące w dalszej kolejności skutki nieprawidłowej naprawy bezpodstawnie przerzucił na Spółkę (...), zarzucając jej ingerowanie w system teletechnicznych połączeń. Niedbała postawa Spółki (...) współpracujących z nią pracowników technicznych przyczyniła się do wydłużenia okresu trwającej awarii. Gdyby bowiem na wcześniejszym etapie dokonano prawidłowej weryfikacji awarii to nie doszłoby do nienależnego naliczania wysokich opłat, ergo przedmiotowy proces nigdy by się nie odbył. Tymczasem prawo telekomunikacyjne jednoznacznie wskazuje, że wszelkie aspekty związane z utrzymaniem stanu technicznego linii telefonicznych obciążają operatora, nie zaś abonenta. Należy również zauważyć, że gdyby nie postawa pracowników Spółki (...), w szczególności S. S. (1), który utrwał w formie fotografii i filmów wideo poczynania serwisantów, prawdopodobnie trudno byłoby wykazać niestaranne zachowania pozwanego.

W świetle ustalenia, że wszystkie połączenia generowane w spornym okresie odbywały się na jeden numer telefonu stwierdzić można, że skoro do sierpnia 2015 roku centralka alarmowa komunikowała się tylko za pośrednictwem numeru (...) – to wszystkie połączenia przeprowadzone na numer (...) z numeru telefonu (...) spowodowały naliczenie nienależnych kosztów.

W miesiącu wrześniu 2015 roku z numeru telefonu (...) wykonano 2.397 połączeń o łącznym czasie 6:05:03, o łącznej wartości netto 695,13 złotych, tj. brutto **855 złotych**.

W miesiącu październiku 2015 roku z numeru telefonu (...) wykonano 8.745 połączeń o łącznym czasie 21:34:38, o łącznej wartości netto 2.536,05 złotych, tj. brutto **3.119,34 złotych**.

W miesiącu listopadzie 2015 roku z numeru telefonu (...) wykonano 3.190 połączeń o łącznym czasie 7:48:47, o łącznej wartości netto 925,10 złotych, tj. brutto **1.137,87 złotych**.

Jeśli zaś chodzi o połączenia generowane do centralki alarmowej z numeru (...) to do obliczeń rozróżniających koszty zasadne od nienależnych należy odwołać się do okresów poprzedzających awarię z sierpnia 2015 roku oraz wykazu za miesiąc grudzień 2015 roku, tj. po ostatecznym naprawieniu usterki.

W miesiącu czerwcu 2015 roku z numeru telefonu (...) wykonano jedynie 128 połączeń o łącznym czasie 0:09:42 o łącznej wartości netto 37,12 zł, tj. brutto 45,66 złotych.

W miesiącu lipcu 2015 roku z numeru telefonu (...) wykonano jedynie **148 połączeń** o łącznym czasie 3:12:27 o łącznej wartości netto 42,92 zł, tj. **brutto 52,79 zł**.

W miesiącu sierpniu 2015 roku z numeru telefonu (...) wykonano jedynie 118 połączeń o łącznym czasie 3:09:55 o łącznej wartości netto 34,22 zł, tj. brutto 42,09 złotych.

W miesiącu grudniu 2015 roku z numeru telefonu (...) wykonano jedynie 37 połączeń o łącznym czasie 1:12:17 o łącznej wartości netto 10,73 zł, tj. brutto 13,20 złotych.

Sąd przyjął zatem, że punkt odniesienia dla obliczeń będzie stanowiła najwyższa liczba połączeń, występująca przed awarią linii teletechnicznej, tj. liczba 148 połączeń o łącznej wartości 52,79 złotych brutto.

Wobec tego należało odjąć od liczby wygenerowanych połączeń z danego miesiąca z numeru telefonu (...) liczbę 148 połączeń i ich koszty. Obliczona różnica stanowi wysokość nienależnego świadczenia naliczonego przez (...) S.A. z siedzibą w W.. Dla poszczególnych miesięcy przedstawia się to w sposób następujący:

1. wrzesień 2015 roku: 2.261 połączeń o wartości 859,29 złotych – 148 połączeń o wartości 52,79 złotych = **806,50 złotych**;
2. październik 2015 roku: 8.723 połączeń o wartości 3.111,49 złotych – 148 połączeń o wartości 52,79 złotych = **3.058,70 złotych**;

3. listopad 2015 roku: 3.158 połączeń o wartości 1.126,46 złotych – 148 połączeń o wartości 52,79 złotych = **1.073,67 złotych**.

Reasumując procesy matematyczne stwierdzić należy, że pozwana Spółka w sposób nienależny obciążyła Spółkę (...):

1. w miesiącu wrześniu kwotami 855 złotych i 806,50 złotych = **1.661,50 złotych**
2. w miesiącu październiku kwotami 3.119,34 złotych i 3.058,70 złotych = **6.178,04 złotych**
3. w miesiącu listopadzie kwotami 1.137,87 złotych i 1.073,67 złotych = **2.211,54 złotych**.

Wobec powyższego:

1. faktura VAT nr (...) opiewająca na kwotę 2.401,69 złotych winna wynosić **740,19 złotych** (tj. 2.401,69 złotych – 1.661,50 złotych);
2. faktura VAT nr (...) opiewająca na kwotę 6.916,44 złotych winna wynosić **738,40 złotych** (tj. 6.916,44 złotych – 6.178,04 złotych);
3. faktura VAT nr (...) opiewająca na kwotę 2.947,79 złotych winna wynosić **736,25 złotych** (tj. 2.947,79 złotych – 2.211,54 złotych).

Podsumowując Sąd ustalił, że wysokość opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych, ponoszona przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wobec (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wynosi:

- I. we wrześniu 2015 roku 740,19 złotych, zamiast 2.401,69 złotych wynikających z faktury VAT nr (...);
- II. w październiku 2015 roku wynosi 738,40 złotych, zamiast 6.916,44 złotych, wynikających z faktury VAT nr (...);
- III. w listopadzie 2015 roku wynosi 736,25 złotych, zamiast 2.947,79 złotych wynikających z faktury VAT nr (...).

Nieznaczone różnice kwotowe pomiędzy sentencją wyroku a żądaniem Spółki (...) wynikają li tylko z błędów obrachunkowych poczynionych przez stronę powodową. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, skoro ustalone kwoty mieszczą się w zakresie żądania powoda. W przypadku powództwa o ustalenie, żądanie zaś można ocenić jako w całości zasadne nawet jeżeli treść orzeczenia ustalającego odbiega w zakresie opisu od treści żądania. Istotnym jest bowiem wykazanie swoich racji co do zasady i w istocie wykazanie wysokości żądania, przy jedynie omyłce w zakresie miesięcy, za które ustalano należne pozwanemu wynagrodzenie.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu zostało zdeterminowane jego wynikiem. Zgodnie bowiem z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wobec powyższego Sąd zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 6.355 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Zasądzone na rzecz strony powodowej wynagrodzenie jej pełnomocnika zostało wyliczone zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) – tj. według treści obowiązującej w chwili wszczęcia postępowania.

Z uwagi na fakt, iż uiszczona przez stronę powodową zaliczka na wynagrodzenie biegłego nie pokryła całości tej kwoty, która to różnica została tymczasowo pokryta ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, Sąd w punkcie trzecim wyroku nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 2.539,49 złotych.

Zarządzenie:(...)